

Nr 71.

Av herr **Lövgren m. fl.**, om beredande av rätt för innehavare av offentliga förtroendeuppdrag till ersättning för olycksfall i arbete.

Det representativa systemet, som numera behärskar samhällslivet i vårt land, har medfört att ett betydande antal personer inom varje kommun tas i anspråk för olika uppdrag — kommunal- och stadsfullmäktige, landstingsledamotskap, kyrkofullmäktige, riksdagsledamotskap och under dessa institutioner arbetande kommittéer och styrelser etc., etc. — utan att därför bereda dem en tjänsteställning som medför rätt till ersättning vid sjukdom och olycksfall eller pension vid invaliditet eller familjepension vid ett olyckstillfälle som leder till deras frånfälle. Det är inte vår mening att här upptaga alla dessa spörsmål till behandling, utan vi avse endast att på en punkt vinna beaktande och rättelse av ett enligt vår mening mycket beklagligt missförhållande, nämligen avsaknaden av olycksfallsförsäkring för dessa som inneha dylika förtroendeuppdrag.

I olycksfallsförsäkringslagen stadgas, att »Envar arbetare är försäkrad för skada till följd av olycksfall i arbetet». Tyvärr inkluderar icke denna bestämmelse ovannämnda innehavare av olika samhällseliga förtroendeuppdrag. Det måste väl ändock erkännas, att om en kommunalfullmäktigeledamot eller innehavare av något annat förtroendeuppdrag under fullgörande av sitt uppdrag råkar ut för ett olycksfall som för längre eller kortare tid berövar honom arbetsförmågan eller leder till hans död, så borde han själv eller hans efterlevande vara berättigade till åtminstone samma blygsamma ersättning som enligt olycksfallsförsäkringslagen kommer arbetare till del.

Det borde vara en relativt enkel sak att åstadkomma en lagändring, som leder till att innehavare av samhällseliga förtroendeuppdrag falla inom ramen för olycksfallsförsäkringslagens tillämpning. Riksdagen, landstingen, kommunerna och andra samfälligheter kunna ju åläggas att på samma sätt som arbetsgivare inbetala premier till riksförsäkringsanstalten eller annan anstalt, och sedan vore det ju blott att behandla de olycksfall, som träffa dessa personer, på samma sätt som andra ur ersättningssynpunkt.

Mot en dylik kollektiv lösning av olycksfallsförsäkringen kan invändas, att de personer det här gäller för en relativt billig penning själva kunna ordna sin olycksfallsförsäkring. Men erfarenheten visar att så i de flesta fall icke sker, och samma skäl som motiverat olycksfallsförsäkringen för arbetare gälla

även här. De premiebelopp, som årligen behöva inbetalas för att nå denna förmån för innehavare av förtroendeuppdrag, äro vare sig det gäller riksdag, landsting eller kommuner så små att de icke kunna ha någon avskräckande betydelse för dessa samfälligheters budget.

Vi tillåta oss alltså att föreslå,

att riksdagen måtte besluta, att innehavare av offentliga förtroendeuppdrag, såsom ledamotskap i riksdagen, landsting, kommunalfullmäktige, kyrkofullmäktige eller under dessa institutioner arbetande kommittéer och styrelser m. fl., måtte beredas samma rätt till ersättning för olycksfall i arbete som tillkommer arbetare enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete av den 17 juni 1916 och därefter vidtagna ändringar i densamma.

Stockholm den 15 januari 1946.

O. W. Lövgren.

Osc. Werner.

Ernst V. Staxäng.

K. G. Viklund.

Ivar Jansson,
Kalix.

J. O. Gavelin.

Verner Hedlund.

O. E. Sandberg.

Emil Olovson,
Västerås.

Fr. Sundström.
